

Vlasty, cestov

VLADIMÍR PIKORA
KATEŘINA TUČKOVÁ
BEROUNKA
DAWSON CITY

4*20

4 BALÍČKY AUTOPOJIŠTĚNÍ. 1 SNADNÁ VOLBA.

Vyberte si přesně to, co je pro Vaše auto ideální.
A zaplatíte jenom za to, co skutečně najezdíte.
Spočítejte si, kolik u nás ušetříte na
www.allianz.cz/mojeauto

MojeAuto

Allianz

Jezdím málo,
platím málo.
Žijte si.

Stanislav Bernard
spolumajitel Rodinného pivovaru Bernard

Od jara prochází naše společnost, respektive každý z nás, novou zkušeností související s šířením koronaviru. Nastalá situace je pro spoustu lidí ránou, pro většinu pak velký problém, protože proměňuje v různé míře a podobě naše životy. Ze dne na den je všechno úplně jinak, přijatá opatření se promítají do ekonomiky, péče o zdraví, do sociálních kontaktů, do běžného života... A my jako lidé máme rádi jistotu, máme rádi, když věci šlapou tak, jak jsme zvyklí. Pro vlastní klid je ale důležité si uvědomit, že podstatou života je neustálá změna. Pokud to vezmeme do extrému, kdyby hypoteticky žádné změny nenastávaly, tak by naše žití bylo strašně nudné. Jasně, člověk by se bez změny v podobě šíření viru obešel, ale copak to můžeme ovlivnit? Nemůžeme.

Co ale ovlivnit můžeme je to, jak se každý z nás ke všemu postaví. Jsem přesvědčený o tom, že dobrou možností je v klidu pozorovat to, co přichází, a přijímat správná pozitivní rozhodnutí. Nemusí se hned jednat o velké kroky, stačí i menší, které ale budou směřovat správným směrem. Jako pivovar se například od začátku pandemie snažíme intenzivněji spolupracovat s našimi restaurátory a hospodskými, aby to nevzdali. Díky tomu se nám podařilo i na jaře vyprodat pivo z velkoskladů, žádné jsme nemuseli vylévat. Vedle toho jsme dostali nápad

na výrobu Pivní pálenky, jejíž limitovaná edice je už vyprodaná, takže plánujeme další. V Brně jsme otevřeli nový Bernard Bar, ve zkušebním provozu je také první Bernard Pub na Slovensku. Pokračujeme ve věcech, které máme rozdělané, včetně stavby našeho návštěvnického centra, a připravujeme další nové investice. Prostě jsme to nezabalili a žijeme dál. K tomu se zajímáme o lidi a okolí, ve kterém žijeme - podpořili jsme třeba zdravotníky, sociální pracovníky, hasiče nebo i město Humpolec s pomocí dezinfekce veřejných prostranství. Stejně tak jsme pomohli minipivovarům s první dodávkou kvasnic po karanténě zdarma.

To všechno děláme s respektem k pravidlům, zásadám a zodpovědnosti k vlastnímu zdraví a zdraví svého okolí. Na druhé straně, žili jsme do této doby roztrhaní z toho, jestli dostaneme třeba žloutenku, ebolu nebo jinou infekční nemoc? Já osobně nechci nic podceňovat, ale věnovat dokážu být úplně v klidu. V tuto chvíli jde o jednu z mnoha nemocí, akorát v tomto případě s šílenou mediální masáží. Společně se v tom všem chaosu především sami na sebe, na zdravý rozum, ale přitom nebudme lhostejní ke svému okolí. Jak řekl Charles Bukowski, svět patří těm, co se nepošerou.

Držme se!

vlastní cestou 4²⁰

říjen — listopad — prosinec

redakce
Stanislav Bernard, Boris Dočekal,
Zdeněk Mikulášek, Markéta Navrátilová,
Aneta Slavíková
design
Štěpán Malovec
tisk
Indigoprint, s. r. o.
vydavatel
Rodinný pivovar Bernard, a. s.

Vaše připomínky a náměty můžete zasílat na pivovar@bernard.cz
Magazín Vlastní cestou je zaregistrován na Ministerstvu kultury ČR
pod evidenčním číslem MK ČR E 14164.

obsah

04 — Vladimír Pikora
rozhovor	30 — Dawson City: Talk Show
komiks (Jaromír 99 / J. Rudiš)
10 — Nabídka, která se neodmítá
povídka Kateřiny Tučkové	32 — Jak to vidí
Martin J. Stránský
14 — Berounka
fotoreportáž	33 — O lenosti
fejton Bedřicha Solanského
22 — Z pivovaru
novinky z pivovaru	34 — Královnina procházka
a londýnské parky
reportáž
26 — Koňak je umělecké dílo
rozhovor s Terezou Franc
Křivinkovou	38 — Zámek ve Starém Hobzí
Vysočina a okolí

foto na obálce > Jiří Semrád

www.bernard.cz

www.facebook.com/bernard.cz

Bojím se,

**že svět jde
špatným**

směrem

říká
Vladimír Pikora

Finanční gramotnost Čechů je opravdu velký problém a nevěřím, že se tolepší.

Ekonom Vladimír Pikora tvrdí, že současná ekonomika je jako drogovaná. Dokud do ní budeme pumpovat nové peníze, bude prý vypadat zdánlivě životaschopně, ale bude to jen závislá troska. V rozhovoru mluví také o zombie firmách, o tom, že bankroty společností pročistí trh a o rostoucím významu Číny. Nebo třeba o tom, proč svým malým dětem povídá před spaním pohádku o RPSN. Jako velký fanoušek moderních technologií věří, že budeme brzy jezdit v autonomních autech a že jeho děti už nebudou platit peníze, jaké známe dnes. S manželkou má potomků hned šest. Nevedou je prý k tomu, aby dosáhli pěti titulů, ale aby měli vždy oči otevřené a uměli využít příležitostí, které jim život nabídne.

Jak se teď máme?
Záleží, jakou optikou se na to díváme. Pokud z pohledu posledních let, tak samozřejmě hůř než loni. Pokud z většího nadhledu, bezesporu se máme mnohem lépe než třeba před padesáti lety. Lidé mají tendenci to připisovat nějaké vládě či režimu, já to připisuji technologiím – to věda a výzkum nás posouvají dál a dál. Máme se tak dobře, že si toho nevážíme a hledáme problémy tam, kde nejsou. Vznikají genderové spory, kdy ženy nesmyslně bojují s muži, nemáme úctu ke starším lidem, kdo má nad padesát, je pro mladou generaci automaticky blbec. Globální autoritou je šestnáctiletá švédská aktivistka Greta Thunbergová. To jsou nepřírozené věci, které se dříve neděly.

Máme se dobře, přesto chceme víc. Státní dluh letos zřejmě přesáhne dva biliony korun, což bude nejvyšší deficit od vzniku České republiky. Projev se na něm koronavirová krize, ale dluh roste dlouhodobě. Proč si tak moc půjčujeme?
Evropa jede na vlně populismu – vlády chtějí vysoké výdaje, nejlépe žádnou nezaměstnanost, chceme, aby se neustále vyrábělo víc a víc, jako by se vloni vyrábělo málo. Odmítáme si připustit, že jako civilizace děláme něco špatně a že nás to stejně dožene. Bank of America Merrill Lynch vypracovala studii, ve které sledovala, kolik firem by v USA

zbankrotovalo, kdyby neměly extra levné financování. Ukázalo se, že třináct procent. Takovým společenstvem se říká zombie firmy. Ty by v normálním kapitalismu zkrachovaly. Financial Times nedávno psal, že v Německu je takových firem skoro sedmáct procent. V Evropě jsou totiž ještě nižší úrokové sazby než v USA. Zkrachovalé společnosti přitom mají v ekonomice své místo, trh se díky nim pročistí. Nahradí je jiné, životaschopnější firmy. To stejné platí i pro státy. Když se před lety říkalo, že Řecko zbankrotuje, mělo dluh ve výši 160 procent HDP. Začalo se mu pomáhat – část dluhu se smazala, dostalo obrovskou finanční pomoc, kterou už asi nikdy nikdo nedostane. A výsledek? Letošní dluh se podle ratingových agentur vyšplhá skoro na 200 procent HDP. Jinými slovy, je to ještě horší, než to bylo, když se tvrdilo, že je situace neudržitelná. To je šílené! Život na dluh je průšvih. Nemůžeme si samozřejmě půjčovat donekonečna, jednou narazíme. Bojím se, že Evropa, ale vlastně celá planeta, jde špatným směrem. Vydali jsme se dluhovou cestou a místo toho, abychom dluhy řešili, tak se je snažíme zakrývat.

Co se přesně stane, až narazíme?
Když říkám narazíme, tak tím myslím klasický bankrot se vším všudy. Evropa se deset let snaží tvářit, že dluhy umí řešit, a problém maskuje rekordním tiskem peněz. Řecko sice splnilo definici bankrotu tím, že investořům část dluhu škrtlo, aniž by s tím všichni souhlasili, ale bylo mu pomoheno tak, že státní zaměstnanci stále dostávali mzdu. V Evropě jsme tedy neviděli klasický bankrot. Když bankrotovala Argentina nebo jiné státy, tak dostávali mzdu jen někteří. Řada lidí pracovala za nic v naději, že jim jednou někdo alespoň něco zaplatí. Mnoho bank to pochopitelně nepřežilo a mnoho lidí přišlo v těchto bankách o úspory. Lidé se bouřili, ale nic jim to nebylo platné. Ale i na Kypru se lidé dlouho nemohli dostat k úsporám, a to měli od Evropy velkou pomoc. To je to, co v nějaké podobě některým zemím hrozí.

Co bude tou rozbuškou?
Většinou to funguje tak, že se dlouho nic neděje a pak zkrachují třeba tři země najednou. Do problémů se v tu chvíli můžou dostat i země, které navenek působily jako ekonomicky silné. Pro příklad nemusíme chodit daleko, když před lety zbankrotovalo Řecko, začal mít problémy i Kypr, ale také Slovinsko a Portugalsko. Ještě před tím své

banky muselo zachraňovat Irsko, země, která byla před finanční krizí excelentní ekonomikou. Dopadlo to tak, že irské banky nakonec musel zachránit Mezinárodní měnový fond.

Noviny na jaře zaplavily titulky jako „Svět drtí koronavirová krize“, „Česká ekonomika si sáhne na dno“. Máme se bát?
Bát se nemusíme, ale změny nastanou. Když mluvíme o poklesu HDP o jedenáct procent, mizerné to je. Ale zase, z dlouhodobého hlediska se nic tak drastického neděje. My jsme vlastně neumazali z ekonomiky ani pět let růstu a máme kvůli tomu deficit rozpočtu půl bilionu. Ano, kdyby nebylo záchranných kroků vlády a všech různých podpor, byl by propad výraznější. Třeba až do roku 2014. Ale měli jsme se v roce 2014 tak špatně? Hlavně jsme neměli tak šílený deficit státního rozpočtu. Vládní program Antivirus prostě zatím brání tomu, aby firmy začaly propouštět. Je to takové falešné předstírání, že člověk ještě má práci, ale vlastně už je nezaměstnaný. Třeba turistický ruch už nikdy nebude jako dřív, proto nemá smysl dál držet některé pozice. Tak to bude i v řadě dalších oborů. Kdyby se zrušily podpůrné programy, práce sice ubude, ale lidé si jí zase začnou vážit. My se bráníme, aby u nás proběhla nemoc a přišlo normální uzdravení. Ekonomika se tak stále nenachází v přirozeném stavu a ani se tam v brzké době nevrátí. Já bych to přirovnal k drogám. Dokud budeme do ekonomiky jako drogu pumpovat nové peníze, bude vypadat zdánlivě životaschopně, ale přitom to bude jen závislá troska.

V USA přišlo za pouhých pět týdnů od vypuknutí koronavirové krize o práci 26 milionů lidí. Zanikla tak všechna pracovní místa, která byla vytvořena po finanční krizi v roce 2008. Američané se nebojí poslat lidi na pracovní úřad?
Ve Spojených státech není tak silný sociální systém jako v Evropě, nemají třeba tak dlouhé výpovědní lhůty. Propouštělo se tam opravdu ve velkém. Pro mě je to ještě jeden jasný signál – americká ekonomika pořád není tak přeregulovaná jako ta evropská, prostě to nechali zajít až k těmto číslům a je to naprosto v pořádku. Ale ani ekonomika Spojených států se neobejde bez rostoucí zadluženosti. Už dávno se nejedná o tak neotřesitelnou zemi, jakou jsme znali. Jsme zvyklí na to, že globální jedničkou je dolar, to sice pořád platí, ale čínský jüan

„Odmítáme si připustit, že jako civilizace děláme něco špatně a že nás to stejně dožene.“

ho rychle dotahuje. Význam Číny roste, to vidíme všichni. Projevilo se to i v době koronaviru. Čína problémy ustála a za první pololetí vzrostl její export o sedm procent, vývoz zdravotnických pomůcek dokonce skoro o polovinu. Evropa krom dluhu nerostla v prvním pololetí snad vůbec v ničem.

Tempo čínského růstu v posledních letech ale zpomaluje. Co s tím udělá koronavirus, může se Čína zase začít Evropě vzdalovat?
Mezi Evropou a Čínou vidím jeden zásadní rozdíl, bez ohledu na koronavirus, vlastně se to týká celého euroatlantického světa. Zatímco u nás studujeme genderové obory, v Číně studují mladí lidé technické školy. Zatímco u nás řešíme třetí pohlaví, v Číně vyvíjejí nové technologie a celý svět válcují v umělé inteligenci, protože neztrácejí čas nesmysly. Byl jsem sám svědkem naprosté absurdity, když na Vysoké škole ekonomické v Praze museli kvůli jedné mezinárodní konferenci udělat třetí záchod, aby se mohla vůbec konat. Pak

nastal problém, jaké tam dát logo, jestli panáčka, panenku nebo postavu přeríznutou napůl. Jak jsem říkal v úvodu, my se prostě máme tak dobře, že vymýšlíme úplně hlouposti. Ale na druhou stranu si myslím, že Čína bude mít problémy sama se sebou. Zprvu čínská populace rychle stárne, politika jednoho dítěte si vybere svou daň. Drahý zdravotní a důchodový systém dostane zemi do potíží. Zadržuje si myslím, že se časem začne prosazovat touha Číňanů po demokracii, nebudou chtít jen pracovat. Vidím to na desítky let velkého růstu, něco už má Čína za sebou, nebude to jako v případě Velké Británie, která bohatla stovky let a stala se dlouhodobou globální velmocí. Čína ještě zazáří, ale nebude to na stovky let. Nejspíš si to užije jedna nebo dvě generace. To je proti Britům málo.

Pojďme zpátky do Česka, konkrétně na trh práce. Ten už teď proměňuje digitalizace a robotizace, spousta pracovních míst zaniká. Bude vznikat dost nových?

Bude, toho bych se opravdu nebál. Robotizace přinese práci, kterou teď ještě neznáme. Problém ale může nastat v případě, že proces zanikání pracovních míst, chcete-li nahrazování lidské práce roboty, bude příliš rychlý. Nějakou dobu nám totiž potrvá, než si novou práci najdeme. Když ale tento proces bude trvat deset, patnáct let, tak se bude pracovní síla postupně uvolňovat a my se dokážeme přizpůsobit. Navíc máme výhodu, že k nám spousta profesí přichází se zpožděním. Věděli jsme, že v Americe jsou nějakí youtuberi a že se umí velmi dobře uživit. Dnes je to naprosto běžné i u nás. Na vznik nových pracovních míst uvádím rád příklad z mého mládí - mě učila jezdit na lyžích sestra, moje děti už instruktor. To je profese, kterou jsme dřív neznali, a dnes je lyžařská škola pomalu na každém větším kopci. Prostě v bohaté společnosti budou profese na věci, které jsme si dříve dělali sami. Nepůjde tedy jen o technologie, ale také o služby, kdy bude přetechnizovaný člověk vyhledávat jiného člověka.

Otázkou je, kolik lidí bude větší a větší technické nároky zvládat...

Tak, jak se dnes rozevírají mezi lidmi nůžky co do výše příjmu, bude to stejné platit i o technologických schopnostech. Kdo se přizpůsobí, bude víc vydělávat, takže se oklikou zase dostáváme k penězům. Ještě víc to bude platit s příchodem umělé inteligence. Mnoha lidem nebude takový život vyhovovat, i když ho budou „stíhat“. Proto budou profesí budoucnosti terapeuti a psychiatři, ty nic nenahradí. Lidé budou z těch všech technologií hledat cestu ven. Možná vzniknou nová náboženství nebo třeba nové extremistické skupiny. Budou hledat někoho, kdo může za to, že oni technologický pokrok nezvládají.

Na jedné straně už dnes třeba lékaři provádějí náročné operace na dálku, na druhé straně ale pandemie ukázala, že spousta učitelů nedokáže učit na dálku, protože to neumí s počítačem, někteří zaměstnanci hygienických stanic neumí ovládat Excel...

To je bohužel smutná vizitka našeho školství a jedna z věcí, která se v budoucnu musí nutně změnit. Nebyl bych ale zase tak skeptický. Máme šest dětí a na vlastní oči jsem viděl, že naše školství udělalo díky koronaviru velký pokrok. Ještě začátkem března by byla vzdálená výuka nemyslitelná. Na učitele byl

„Zatímco Evropa řeší třetí pohlaví, Čína vyvíjí nové technologie a celý svět válkuje v umělé inteligenci.“

vyvinutý tlak – ten to zvládne a ty ne? Začali se snažit. Podobně to zafungovalo i s prací z domova, spousta lidí si vyzkoušela, že to jde. Pořád ale děti neučíme, jak se rychle zorientovat ve velkém množství informací a hlavně, aby si na ně udělaly vlastní názor, který by si dokázaly obhájit. Máme problém přemýšlet o věcech v souvislostech, proč jedno ovlivňuje druhé. Školy neučí děti ke kritickému myšlení, protože to by pak učitelé hodnotili žáky jako drzé. Naše školství je založeno na principu: „Drž ústa a krok.“ To je jeho největší chybou. U nás se nediskutuje, hodně se bifuje, málo se objevuje.

Co se ale pořád neučí, je finanční gramotnost. Dodnes mám ve svém okolí lidi, kteří nechápou rozdíl mezi debetní a kreditní kartou. Jsme nepoučitelní nebo není kde se tyto věci učit?

Finanční gramotnost Čechů je opravdu velký problém. Se ženou jsme napsali knížku

pohádek, která dětem vysvětluje základní ekonomické pojmy, třeba je tam pohádka o RPSN, o tom, co to je banka, pojišťovna, kdo je to finanční poradce. Když jsme oslovili banky, jestli by nám s vydáním knížky nechtěly pomoci, neměl nikdo zájem, protože všem vyhovuje stav, jaký je. A se stejným přístupem jsem se setkal i v některých školách – děti v nich jsou prý zvyklé chodit pravidelně do zoo a kdyby si místo toho měly poslechnout přednášku o finanční gramotnosti, byly by prý zklamané. Prostě když nějaký učitel chodí třicet let s dětmi do zoo, tak to po tolika letech nebude měnit. Myslím, že často jsou žábou na prameni zkostratělí ředitelé škol. Už to chtějí doklepat do důchodu a nechtějí změny. Takže ani nečekám, že se Češi začnou víc ve financích orientovat.

Jak v tomto směru vedete vlastní děti?

Místo toho, abych jim vyprávěl klasickou pohádku o zvířátkách, vymýšlel jsem příběhy,

jak si zvířátka postavila banku nebo jak si skupinka zvířecích akcionářů postavila dům. To byl vlastně základ naší knížky. Pak mně ale došlo, že mnohem důležitější je to, co děti okoukají v rodině. My se o těchto věcech doma běžně bavíme, třeba u snídane jsme řešili, jestli má smysl uzavřít pojistku na nový mobil nebo jsou to vyhozené peníze. To je teď hodně oblíbené – něco si koupíte a hned vám nutí pojistku. Pokud jsou rodiče zodpovědní, děti to kopírují. Ale toto bohužel nemohou všechny děti okoukat, všem ale mohou pomoci knížky. Nedávno vyšel průzkum, že 44 procent otců nemá žádný záložní finanční plán. Tito lidé prostě o úsporách a investicích nepřemýšlejí. Ani jejich děti nebudou. Ty potřebují pomoci.

Vy jste velký fanoušek moderních technologií. V jedné ze svých knížek píšete třeba o autonomních autech. Co v nich budeme dělat, když je nebudeme řídit, a kdy to nastane? Člověk tím přijde o další dovednost...

Auta budou nejenom samoříditelná, ale i sdílená, stanou se pouze prostředkem k tomu dostat se z místa A na místo B. Něco jako lanovka na horách. Lidí vůbec nebudou řešit, jaká je to značka, jakou má barvu. Po autě už budete chtít úplně jiné věci, když ho nebudete řídit, budete se třeba chtít bavit. Klidně se může stát, že se třeba spojí výrobce aut s filmovým distributorem. Dovedu si představit i to, že společnost už bude tak spotřební, že to auto dostanete zadarmo, budete platit jen ujeté kilometry a za to, co v něm využíváte, třeba nějaký filmový program. Pokud se ptáte, kdy to bude, tak pochopitelně nedokážu říct rok. Nicméně myslím, že to bude dříve, než si myslíte. Vzpomeňte si, kde byly mobily před dvaceti lety a kde jsou dnes. Tehdy to bylo vlastně jen telefonní sluchátko bez drátu. Dnes tam máte fotky, hudbu, někdo i celou kancelář. Za dvacet let možná bude moje vize zhmotněná. Nikdo neví, ale nepochybuji, že pokud se dožijí alespoň trochu nadprůměrného věku, tak to uvidím na vlastní oči v běžném životě – nikoli někde na veletrhu.

Přiznám se, pro mě je to trochu sci-fi. Tím spíš, že jsme zatím v situaci, kdy u nás jezdí auta s průměrným stářím patnáct let. V čem budou jednou žít vaše děti?

Myslím, že už zažijí řadu změn, o kterých jsme se bavili. Možná zažijí i to, že peníze

Vladimír Pikora (1977) — Je český analytik finančních trhů, makroekonom hlásící se k pravicovému a konzervativnímu pohledu na ekonomická a politická témata. Nejprve působil jako hlavní ekonom Volksbank CZ, odkud v roce 2006 odešel do analytického domu Next Finance, kde působí opět jako hlavní ekonom a také jako jeden z jednatelů a společníků. Je také dlouhodobým členem České společnosti ekonomické. V rámci hospodářské politiky se věnuje hlavně měnové politice, vlivu umělé inteligence na ekonomiku a důchodové reformě. Na tato témata napsal společně s manželkou Markétou Šichtařovou řadu knih. Nepíšíou však jen odborně populární knihy. Pro děti společně napsali knihu pohádek finanční gramotnosti Zlatý poklad. Za ekonomický thriller Lumpové a beránci získali v roce 2015 Cenu čtenářů v prestižní anketě Magnesia Litera. Je otcem šesti dětí.

nebudou zelené papírky jako dnes a možná je ani nebude tisknout centrální banka. Ale nechci se pouštět do nějakých velkých predikcí. Pro mě je podstatné, aby naše děti měly pořád oči otevřené, aby viděly příležitosti, které jim život nabídne. Pevně věřím, že budou svobodné a samostatné. Od mala je

se ženou učíme, že nemusejí mít pět titulů, že být vynikající truhlář je lepší než být podprůměrný inženýr. Líbilo by se mi, kdyby se samy o něco pokusily, třeba si založily malý rodinný podnik. A v čem nebo jak budou jezdit, je asi vedlejší.

skřípnutou v oranžové krychli, nebo jak tu bednu zpcená páčím z fasády městského úřadu, a nikam jsem nešla. Důstojnější bude zajít ráno na poštu a o vrácení dopisu poprosit Alenu Hálkovou za přepážkou. Spát jsem šla o něco klidnější.

Noc se pomalu vlekla, převalovala jsem se ze strany na stranu, natrásala polštář, odcházela na záchod a napít se, ale spánek pořád ne a ne přijít. Musela jsem usnout až nad ránem, do neklidného lehkého spaní mi ale zase vstoupil ten dopis. Zdálo se mi, že přišla odpověď. Padla do schránky, bum, ve stejné obálce s mořsky modrým razítkem a nápisy AR a PRIORITAIRE / PAR AVION jako první psaní. Když jsem ji otevírala, třáslý se mi ruce nervozitou, a tak jsem trhla za roh obálky tak neopatrně, že jsem s ním oddělila i kousek dopisu. Zatraceně! Snad jsem nenatrhla text! Jako by měl tím nedopatřením i zmizet. Nemotorně jsem pak tahala složený list papíru, a když se mi ho konečně podařilo rozevřít, útržky spojit, nasadit brýle a zaostřit na krátký text vzkazu, zírала jsem na jedinou stručnou větu: *Naletělas, ty blbá tlustá krávo! Luigi Maccerrone, Pianopoli, Itálie.*

Probudila jsem se celá zpcená, hodiny ukazovaly devátou.

Z pošty jsem se samozřejmě vrátila s nepořízenou. Alena Hálková jen krčila rameny a kroutila hlavou, poštu odvázejí v šest ráno, teď už je ve Svitavách. Její všetečné dotazy jsem ale nechala bez odpovědi. Ještě to tak, vysvětlovat jí, proč bych dala hledat dopis nějakému Luigimu do Itálie až na okrese! To už

je lepší nechat ho odejít a mávnout nad tím rukou. Však nejde o zdraví ani o peníze a na tom, co si o mně nějaký Makarón pomyslí, mi přece vůbec nesejde. Než jsem přišla domů, uklidnila jsem se natolik, že jsem už ani na Itala, ani na tu divnou korespondenci nemyslela. Ale už brzo se mi ta věc připomněla sama. Přišel další dopis.

Vážena Karolino Kovářova, tvoje odpověď moje srdco mnoho potěšila! Já citim teď velkou blízkost, přátelství a taky lásku. Myslím na tvoje hobby, útulek, kamaradstvi co maš s kamarádkou, jak vaříte a jak je s tebou milo byt. Moje srdco plá a já těším, až naš vztah skutečni.

Ty ptaš, jak to, že umim česky. Já koupil česky slovník protože krasne česke ženy dobre manželky. Ale až ty tady budeš, musíš mluvit italiano, to jinak nejde.

A jak píšeš že moře, tak moře od nas blízko. Ale ja nejezdím protože je moc horko a tam moc lidi. Někdy za Alessandro muj přítel žije v Soverato. Ale ne často.

Kdy ty přijedeš? Tvoje fotka s kamaradka moc krasna, vystavila v kuchyni, moje fotka posilam taky. Ale lepší než fotka ty. Napsala kdy přijedeš a já budu čekat na vlakove stanici, nejlepsi je ve středu to jezdím do Grimaldi. Život bude tak krasny ve dvou! Zdálo se ti o já už?

*Tvuj láska
Luigi Maccerrone, Pianopo
li 173, Italia – Calabria*

„Vyloženě zajímavý,“ mudrovala nad tou fotkou Milena a zkoumala Makarónův obličej přibližováním a vzdalováním čtecích brýlí z drogerie. Skrze zvětšovací skla se na nás křenil bělovlasý Belmondo v rozepnuté košili, za ním se k nízkému kamennému domku táhla vyprahlá zahrada.

„Myslíš, že je to ten jeho dům?“ zeptala se pak. „Jak to mám vědět,“ pokrčila jsem rameny, „to tady nepíše... Ale ta zahrada by potřebovala obstarat, podívej, jak mu to tady celé schne. Takový pozemek a tak nevyužitý, toho je škoda!“

„To víš, asi na tom nemá s kým dělat. Co by se sám pro sebe plahočil?“ potřásala hlavou Milena.

Kolem kotníků se mi začal otírat Casanova. Svěsila jsem k němu ruku, podrbala ho na temeni drobné hlavy, ale to mu nestačilo, za chvíli přidřep, zavrtěl zadkem a vyskočil mi na klín. Hlavu položil zvědavě na desku stolu a přihlížel, jak Milena bere čistý papír a do koutku úst vkládá pero.

„Tak co bychom o něm ještě chtěly vědět?“ zeptala se.

Co se mě týče, tak mi ta hra nepřípádala vůbec zábavná. Znervózňovala mě a nedovedla jsem pochopit, co na ní baví Milenu. Dopisovat si s nějakým opuštěným chudákem nebo bláznem z Itálie náš život přece nijak neobohacovalo. Mně to přinášelo jen probdělé noci a strach, že se to provalí. Co kdyby se někdo dozvěděl, že ve svých sedmačtyřiceti koketuju s nabídkou sňatku zaslanou

dopisem? Staré panně se zapalují lýtka! Itala se jí zachtělo! Tlustá blbá a trapná kráva, hučelo mi v hlavě a kolem páteře mi vyvstávaly kapky potu. Ale Milena s tím evidentně nehodlala přestat.

„Kdy se v Rychnově naposledy něco dělo? Chcipl tu pes, jediným povyražením jsou v širokém okolí naše kočky a na podzim už ani ty nebudou nikoho zajímat, cyklisti hodí kola do garáží a zase to tu bude jako po vymření. A ty chceš zahodit jedinou příležitost k zábavě? K úplně neškodné zábavě? O žádnou svatbu tu přece doopravdy nejde. Já se ti divím, Karolínó. Jak můžeš být tak zoufale nudná?“

Ona i Casanova na mě vyčítavě zírali, a i když byl teprve květen, dusno se dalo krájet. Pod tím nátlakem jsem tedy zdráhavě pokrčila rameny a řekla: „Když myslíš... Ale až to napíšeš, hned si to odnes. Já to posílat nebudu, mám z toho pak hrozný sny!“

Milý Luigi, děkuji za pozvání do Pianopole. Nevím, jestli je vhodné, abych přijela už ve středu, sotva se známě. Ale něco mi o svém městě napiš – jestli chceš, abych za tebou přijela, musím vědět, co mě tam čeká. Na fotce, co jsi posílal, je tvůj dům? Je vidět, že o zahradu se moc nestaráš, vypadá zanedbaně. Měl bys něco proti skalničkám? Jejich výhodou rozhodně je, že nevyžadují příliš péče. Italské slunce by jim dokonce mělo svědčit. Ale trochu stínu se taky hodí. Přišlo by mi dobré vysázet na zahradě nějaké stromy, co třeba meruňky nebo broskve? Zde bych podtrhla spojení příjemného s užitečným.

A co tvoje rodina? Ještě jsi o ní nepsal. Já mám jen sestru Ivanu, ale moc se nestýkáme.

Já jsem si také koupila italský slovník a budu se tedy učit italsky. Ale nevím, jak to půjde. Z cizích jazyků umím jen ruský, ale teď už asi ani to ne. Jazyky mi nikdy moc nešly. Ale když mi pomůžeš, třeba se naučím rychle. Non vedo l'ora di vedervi presto. Arrivederci!

*Tvoje
Karolína Kovářová
Rychnov na Moravě 74,
569 34 Česká republika*

I když jsem jistojistě věděla, že Milena ještě do předminulého týdne neuměla italsky ani slovo, radši jsem se na nic neptala. Vypadala spokojeně, Casanova mi předl na klíně a dopis byl už spolu s další naší společnou fotkou v obálce

v Milenině kapse. Než to celé rozmazávat, mávla jsem nad tím v duchu rukou a přešla k něčemu méně konfliktnímu.

Léto se chýlilo ke konci a já jsem zase našla svůj ztracený klid. K mé obrovské radosti a Mileninu zklamání se totiž Makarón skoro tři měsíce neozval. Podle mě se našeho posledního dopisu lekl. Kdo by taky stál o stárnoucí bábu, která mu ještě předtím, než se mu nakvartýruje do baráku, ordinuje galeje na zahradě? To jsme zřejmě (naštěstí) přehnaly. Ale ať. Milena si užila zábavu podle svých představ, mě může zas hřát pocit, že jsem v životě dostala dvě opravdové nabídky k sňatku, a teď můžeme po večerech u kafe probírat zase něco méně stresujícího. Třeba kočičí-nec. Na zimu bude potřeba zabeznit část výběhu a opravit těsnění. A hlavně vyřešit, co uděláme s přebývajícím počtem koček – vypadá to, že letos kolem nás na kole jezdili už jen spokojení majitelé.

Josef ale nedávno mluvil o webových stránkách, kam bychom umístily informace a fotky osazenstva našeho útulku, třeba si je díky nim vezme někdo z širšího okolí. Čekala nás prostě hromada zajímavé práce.

Do těch webovek se pak s chutí pustila Milena. Odjela na dva týdny k sestře do Prahy, a že to se synovcem vymyslí. Nakonec se sice ukázalo, že to bude muset udělat firma, ale i tak to prý stálo za to – Milena zjistila, co se dalo, a když volala, zdála se celá uvolněná a radostná, asi jí ten výlet udělal dobře. Těšila jsem se, až se vrátí, její vyprávění jsem obvykle dokázala vstřebat jako obsah štamprle. Stačilo mi poslouchat a měla jsem dojem, jako bych ty věci prožila i já.

Jenže místo Mileny navečer zazvonil Josef. Zatímco byla pryč, stavoval se tu už dvakrát, skoro mě popadly obavy, aby se něco nerozneslo. Ale ani jednou nevypadal tak jako teď. Z tváře mu jako reflektory svítily vyvalené oči, vlasy měl rozčuchané a košili zapnutou nakřivo.

„Tys to věděla?“ vypálil na mě hned mezi dveřmi a hrnul se dovnitř.

„Co jsem měla vědět?“ ptala jsem se nechápavě, ale jakmile mi před očima zamával obálkou s viditelnými nálepkami AR a PRIORITAIRE / PAR AVION, u kterých nechyběl ani modrý políbek Středozemního moře, hrklo ve mně neblahým tušením.

Svezla jsem se na židli ke kuchyňskému stolu, z obálky jsem vyštourala přeložený lístek a zírала na Luigiho dopisní papír, na kterém teď ale stálo Mileniným rukopisem:

Milá Karolínó, jestli čteš tento dopis, víš už asi, co se stalo. Co na to říct? Mě ty dopisy od Luigiho nenechaly tak chladnou jako tebe, naopak. Už když jsem četla ten první, věděla jsem, že to je osud. Od té chvíle jsem nechtěla nic jiného než bouchnout dveřmi našeho kočičince i baráku a dát Rychnovu sbohem. Odjet jinam a konečně žít! To v Rychnově, to totiž nebyl život, ale přežívání, odečítání jednotlivých dní, ze kterých by jeden zešlel.

Promiň, že jsem tě trochu obešla s navazující korespondencí, a promiň, že jsem ti nic neřekla. Nevěřila jsem, že bys mi to nerozmlouvala. A já jsem se chtěla rozhodnout sama. Tedy s Luigim. Teď jsem u něj v Pianopoli a už jsem si jistá, že zůstanu. Je to tu tak báječné, on je tak báječný, a hádej co? Požádal mě o ruku – ne dopisem, ale doopravdy! I když tobě to asi tak nepřipadalo, pro mě je to nabídka, která se neodmítá. Čili se plánujeme co nejdřív vzít!

Což mi připomíná, že jsem Josefovi nechala z Prahy poslat rozvodové papíry. Prosím tě, pomoz mu s tím. Asi bude trochu zaskočený. Já se do Rychnova teď nějakou dobu nevrátím.

*Libá tě
Milena*

PS: A na zahradě nakonec nebude skalka, ale bazén. Pošlu fotky, pa M.

BEROUNKA

Berounka je tu od nepaměti, byť ne vždy nesla toto jméno. Já jsem s Berounkou asi tak 60 let. Mám ji rád v jakoukoliv roční dobu, nejenom za letního parna, kdy ocením její chladivý dotek, ale i na podzim a v zimě, kdy většina rozumných lidí sedí za pecí, kdežto já tahám z loděnice svoji loď a jedu si užít zalézání mrazu za nehty na rukou, severák fučící od břehu i ke břehu a vločky sněhu k tomu vytvářejí ve vzduchu prapodivné ornamenty. Na lodi je dobře. Buď je člověk sám, nebo s lidmi, které může. Dost důležité v dnešní době. A také je pro mě tato Stará řeka inspirací k zachycení zajímavých pohledů z lodi i ze břehu. Fotografických pohledů. Děním se tak s lidmi, kteří tu zrovna nejsou, o něco, co je jen mezi mnou a řekou, co ze mě bytostně vyvěrá. Řeka je svobodná, někdy v létě skoro mizí a někdy zase trápí své okolí svou vzedmutou hladinou. A když jdou ledy, je to na jednu stranu krása, na druhou stranu jde z ní až ničivá hrůza. Prostě nevyzpytatelná mrcha, ale krásná. Mám ji za to rád, a proto s ní žiju. Asi tak 60 let.

Na začátku bylo setkání, kdy Stanislav Bernard přivezl kamarádovi Zoltánu Demjánovi ochutnat pivo. Uviděl u něj krásný ručně dělaný skleněný džbánec po dědovi, prvorepublikovém bankovním úředníkovi Karolu Maierovi. Byl to člověk ze staré školy, rovný, poctivý chlap, vzpomínal slovenský horolezec na svého dědu, a protože chtěl oplatit radost, džbánec Standovi daroval. Designér Rony Plesl pak připravil skvělý redesign a džbánec je po sto letech zase s námi, pojmenovaný po majiteli předlohy. Tradiční i originální, kvalitní a umělecky čistý, pořádný kus fortelně zpracovaného skla. K našim pivům dokonalejší.

1920 ————— 2020

NÁŠ Nový džbánec
Karol MAIER
AŽ SLOUŽÍ!

Na 28. ročníku tradiční degustační soutěže lahvových piv Zlatý pohár Pivex se v kategorii tmavých piv umístil na 1. místě Bernard Černý ležák.

Rodinný pivovar Bernard přišel s novým nápojem – Bernard Pivní pálenkou. Limitovaná edice exkluzivní pálenky je k dostání ve značkových prodejnách a na e-shopu pivovaru.

Příběh vnitřního souboje milující mámy s touhou pokořit nejnebezpečnější horu světa je hlavním motivem dokumentárního filmu K2 vlastní cestou. Hlavním partnerem filmu o cestě první Češky Kláry Kolouchové na druhou nejvyšší horu světa je Rodinný pivovar Bernard.

Svatováclavské slavnosti českého piva 2020 přinesly Rodinnému pivovaru Bernard dvě ocenění. Na druhém místě se umístil Bernard Černý ležák s přísadou jemných kvasnic, na třetím Bernard světlý ležák Jedenáctka.

Rodinný pivovar Bernard získal na konci září ocenění „Hrdina boje s koronavirem“ v rámci projektu Obdivované firmy ČR roku 2020 pořádané CZECH TOP 100. Bylo to za pomoc minipivovarům, kterým Bernard na jaře poskytl kvasnice a slad zdarma.

V září byla zahájena kampaň výroby tradičního humnového sladu ve sladovně Bernard v Rajhradě, která je jednou z největších humnových sladoven v Evropě. V letošní kampani se plánuje vyrobit 6,5 tisíc tun humnového sladu, který z větší části použije Rodinný pivovar Bernard.

Svět papíru

INDIGOPRINT PAPYRUS

INDIGOPRINT představuje svou vizi polygrafie pro 21. století.

Svět papíru je unikátní projekt. Na jednom místě u nás naleznete moderní prodejnu se stálým sortimentem grafických papírů, tiskárnu vybavenou klasickými i nejnovějšími technologiemi a ochotné profesionály, kteří rádi poradí. Poskytneme vám kreativní prostor pro výběr, konzultace, vzorkování i výrobu.

Navštivte nás ve Světě papíru a zhmotněte své sny.

INDIGOPRINT

Podkovářská 674/2, 190 00 Praha 9 – Vysočany
www.svetpapiru.store

Koňak je umělecké dílo

Tereza Franc Křivinková | První česká Madam Cognac & Champagne

Jak se stát z akademičky s titulem z anglické univerzity největší znalkyní koňaku v Česku

Známe se přes dvacet let, tak nebudu předstírat vykání. Vzpomeneš si na svoji první sklenku koňaku?

Myslím, že jsem ho poprvé opravdu ochutnala až v roce 2009, kdy jsem se vydala do regionu Cognac. Přes jedny přátele, kteří se koňakům věnovali.

Láska na první ochutnání?

Chuťová láska asi taky, ale nejvíc mě okouzila historie koňaku. Nikdy jsem se na něj nedívala jako na alkohol, jehož účelem je někoho opít, ale jako na umělecké dílo, na artefakt. Fascinovalo mě, že někdo dokáže vytvořit něco tak unikátního. Až pak jsem začala vnímat to, jaké pocity v člověku vyvolává, jaká je škála aromat a chutí.

Jaká tedy?

Když mu dáte čas, zjistíte, že koňak nemá jedolitou chuť, ale je to neskutečně pestrý produkt, nejušlechtlejší a možná nekomplexnější destilát na světě. Pro onu komplexitu, až kolikrát složitost, se určitě nepije nejvíc na světě. Takový rum, to je sladkost, jednoduchost – a masa většinou chce jednoduchost.

Koňak takový není?

Obecně jsou koňaky ohromně vybalancované, sofistikované, vrstevnaté. Vyzrálý koňak či armaňak si naliješ do skleničky a ještě druhý den k ní můžeš čichat a vůně se bude rozvíjet. Občas ochutnáš něco výjimečného, třeba koňak z 19. století, a to je kus historie.

Je tohle další rozměr pití koňaku?

Když si někdo u nás chce koupit padesát až sto let starý koňak, kolem sedmi tisíc za lahev, anebo

zvažuje nějaký z konce 19. století, který stojí asi 80 tisíc, upřímně mu říkám: rozdíl v kvalitě není tak velký. Ale kupujete si historii a to, že nic podobného už nebude.

To se bavíme o současnosti, ale je třeba vrátit se do roku 2009. Máš za sebou studia v Birminghamu, přichází první seznámení se s koňakem. A pak?

Rovnou z univerzity jsem skočila do podnikatelské sféry. Myslela jsem, že budu přednášet po světě, možná pracovat v nějaké korporaci. V Británii jsem vystudovala ekonomiku a management se zaměřením na cestovní ruch a i když jsme řešili reálné firemní problémy, já byla tehdy ryzí akademik s minimem zkušeností. Zvažovala jsem návrat do Británie a možnost udělat si doktorát.

Člověk miní, osud mění?

Byly to náhody. Koňak mě zaujal, a navíc mi to přišlo i jako mezera na trhu. Ale nejvíc mi dala ta samotná návštěva regionu. Poznala jsem tolik úžasných a pokorných výrobců... Řada lidí si řekne, že koňak je pozlátka bílých rukaviček a uzavřených klubů s koženými sedačkami. Ano, asi je to jedna z forem, ale taky můžeš pít něco strašně ušlechtilého, co je ti podáno s pokorou, bez oné až moc načančané aury. To se mi líbilo, to jsem chtěla přinést do Česka. Možná promluvil moje akademické zázemí: nechtěla jsem prodat co nejvíc lahví do barů, ale představit u nás úžasný artikl, vzdělávat lidi.

Tedy výchova ke koňaku v Česku?

V zemi, která je národem pivařů. A ještě ženskál

Je to výjimka?

Určitě ano, aspoň z reakcí. Tak devadesát pět procent klientů bylo až šokovaných, když si mě pozvali na zážitkovou prezentaci. Naštěstí v dobrém slova smyslu. Mysleli si, že přijede spíš starší chlap...

To se nedivím, že jsou překvapeni příjemně...

I když image prodává a žena s alkoholem funguje, snažím se to nezneužívat a přistupovat k tomu spíš elegantně. Elegance je mi přirozená odjakživa a vyjadřuje to i úroveň tohoto prémiového pití. Chci oslovit také ženy a pobídnou je, aby ochutnaly. Nejde o to vypít litry koňaku. Ale poznávat, ochutnávat, vychutnávat. Prezentace, kde je v obecenstvu více žen, zahajují slovy: Představte si, že jste na degustační parfémy. Protože princip toho, jak se tvoří blend koňaku a jak parfému, je strašně podobný. Tím jim chci otevřít oči, aby to začaly lépe chápat a nebály se.

Ted' to funguje. Co v začátcích?

Bylo to opravdu velmi rychlé. Neskutečná náhoda a příležitost chycená za pačesy. Objevil se prostor na Malé Straně, produkt, s nímž jsem se zrovna seznámila – a měla jsem zhruba týden na to, jestli ten prostor chci, protože tu byli i další zájemci, často dost dravci. Já byla naprosto nepolíbená podnikatelským prostředím Prahy i gastronomií.

Z nedostatku se stala přednost?

Vždycky říkám: Prosim vás, já nejsem sommelier, moje základní tři atributy jsou zapálení, vášně a láska k tomu, co dělám. Jezdím za výrobci, zjišťuji si informace přímo u nich a pak je předávám. Nechci

níko ho školit o technikáliích, o poměrech cukrů a kyselin.

A tak vznikl koňakový bar U Staré studny. Později legendární.

První dva roky jsem byla na place dvanáct, patnáct hodin denně. Budovala jsem. Neměla jsem zkušeností a určitě jsem dost peněz prodělala tím, že jsem něco nevěděla a udělala špatná rozhodnutí. Ale to asi udělá v průběhu podnikatelského života každý. Mně sedí to anglické „learning by doing“.

Tedy učit se praxí. Kdo k vám tehdy chodil?
Mix lidí. Pár nadšenců, kteří objevili, že je na Malé Straně místo, kam se dá jít na koňaky. Nabalovali na sebe další klienty. Když si někdo zamiloval naše služby a naše produkty, dodnes je k nám loajální. Možná to často nebylo o koňaku, ale o službách, o znalostech a zážitku, pro ten si k nám lidi chodili. V roce 2012 jsem už měla v baru vedoucí a zaměstnance. Ale já vždycky chtěla firmu rozvíjet dál.

To už je kapitola Madame Cognac?
Ano, souviselo to se získáním titulu Cognac Educator, který jsem si přivezla z Francie, z Cognacu v roce 2014. Ve svém byznyse jsem nejvíce rozvíjela obchod a budovala image Madame Cognac – zážitkové prezentace jsem jezdila dělat po celém Česku, Slovensku nebo i třeba do Chorvatska. I přesto jsem se pídila po tom mít nějaký papír. Byla jsem přece jen holka, relativně mladá, a podle toho se na mě občas dívali, ve smyslu vy o tom něco víte? Což mě štvalo. A hnalo mě to vědět víc a víc, abych ty chlapy ubila.

Kudy k tomu vedla cesta?
BNIC, celosvětové sdružení výrobců koňaku, začalo pořádat program Cognac Educator. Vybírají si z celého světa zajímavé lidi na základě motivačního dopisu a životopisu, a ty si pak pozvou na týden do Francie. Prošli jsme intenzivním školením, navštívili malé i velké producenty, objevovali párování koňaku s jídlem u oběda i večeře. Na závěr byly teoretické zkoušky, pak test a senzorická zkouška.

Znamenalo to pro tebe zlom?
Neměla jsem nikdy svoji marketačku nebo někoho na Instagram, tak jsem napsala jednoduchou tiskovou zprávu a rozeslala ji do různých médií. Byl z toho neskutečný rok pozornosti a publicity zdarma.

Pořád jsi v tom jediná v celé střední Evropě, navíc si přidala titul Madame Champagne. Ten se zrodil jak?
Přirozený vývoj. Začali jsme primárně s koňaky, pak přidávali další produkty, které kopírovaly naši filosofii: Francie a produkty z vinné révy. Taky máme hodně loajálních zákazníků, a ti nechtějí pořad to samé. A pro mě přišla další láska s ohromnou historií – champagne. Někdo tolik nemusí koňaky, taky jsem chtěla víc oslovit ženy. Koňak i champagne jsou podle mě nejprestižnější nápoje na světě. Krásně se to doplňuje.

Až se nabízí otázka, zda to nejsou už příliš luxusní produkty?

Taky ve mně byly boje. Umím dovést levné pro-secco, kterého se otočí víc, ale proč? To dělá každý. Já chci dělat noblesu, kvalitu, kulturu, historii. Mám možnost dovážet whisky a rumy, ale to by ztratilo exkluzivitu. A já nechci říkat, že se na ně specializuji. Koňak a champagne, to umím. To je moje parketa.

Fungující bar, fungující značka Madame Cognac a Champagne, spousta přednášek, dovozní a distribuční firma. A taky máš dvě děti. Jak to stíháš?
Bar jsme letos zavřeli po dlouhém rozmýšlení. Kombinace mé nové role matky, bydlení na okraji Prahy a nedostatek kvalitních lidí nebyla ideální a covid nám pomohl udělat řez. No a jak stíhám... Den je rozkouskovaný podle spánku dětí a resty dodělávám po večerech. Ale v poslední době jsem si řekla, že holt trochu uberu a nepojedu na svých dvě stě procent. Jak říká můj muž, podnikat můžeš i později.

Bylo tomu tak vždycky?
Když si vzpomenu na svoje první tři, čtyři roky a dneska čtu v knížkách, jak lidi přiznávají, že jeli, jeli a pak spadli na hubu a vyhořeli, zažila jsem to podobně. Možná mě zachránil můj manžel, s ním jsem vyklidnila. Zpětně si uvědomuju, že tehdy Tereza nebyla.

Co bylo?
Klienti. Jasně, určitě, odpovím! Ve dvě v noci, v sedm ráno, dovezu osobně! Nedokázala jsem říct ne. Díky tomu jsem si vybudovala síť kontaktů, ale dneska už telefony po osmé večer neberu. Naučila jsem se být tvrdá. Když tohle někdo nedokáže respektovat a přijdu o něj, tak bohužel.

Plánuješ, co bude dál?
Poslední rok, dva přemýšlím, jestli mám pokračovat, či se věnovat jiným aktivitám, které mě lákají. Byznysplán mi funguje, ale taky nebudu pořád mladá a atraktivní. Třeba přijdou jiní. Třeba děti budou potřebovat víc času. Snažím se soustředit na byznys, který bude škálovatelný a nebude závislý na mém jménu či tváři.

Koronavirová krize naznačila směr?
Rozhodně. I krize je příležitost. Přesunuli jsme naše služby do online prostředí. Vyberete si degusta-ci, vybraný set doručíme klientům až domů, a ti se v daný den a čas z pohodlí domova připojí do virtuální degustační místnosti. Za covidu jsme pro desítky korporátních klientů udělali degustace pro stovky účastníků. Navíc živým přenosem vezmeme všechny účastníky do Francie. Hodně rozvíjíme e-shop a posilujeme brand Fine Labels. Převážná většina klientů nás má spojeno s barem U Staré studny, a ten najednou není a je potřeba dostat do povědomí Fine Labels. Zakládáme si hlavně na důvěře, osobním přístupu a unikátních produktech, které kurátorsky vybíráme a za všemi si stojíme.

TEREZA FRANC KŘIVINKOVÁ

***1984**

Narodila se ve Zlíně, vystudovala tamní gymnázium a poté ekonomiku a management na University College Birmingham. V roce 2009 otevřela koňakový bar U Staré studny, od roku 2014 je jedinou držitelkou certifikátu Cognac Educator ve střední Evropě. Je vdaná a má dvě malé dcery.

Uměla bys říct, která sklenička pro tebe byla nejlepší v životě?
To je strašně těžké. Pro mě je to umocněné momentem, emocemi, lidmi, se kterými to sdílím. Beru klienty do francouzských regionů: sedíš v Bordeaux, piješ úžasné a klidně jednodušší víno, je lehký vánek... Ráda je беру k mému již téměř osobnímu příteli Thomasovi, jehož rodina přes tři sta let spravuje nádherné chateau. Umí jednoduché věci s nonšalancí. Byla jsem tam s lidmi, kteří si mohou koupit cokoli na světě, ale promluvila síla místa. Udělal se piknik, obyčejné lavice, tři sta let staré stromy, vpravo chateau, na jídlo produkce z domácí zahrádky. A bylo to úžasné!

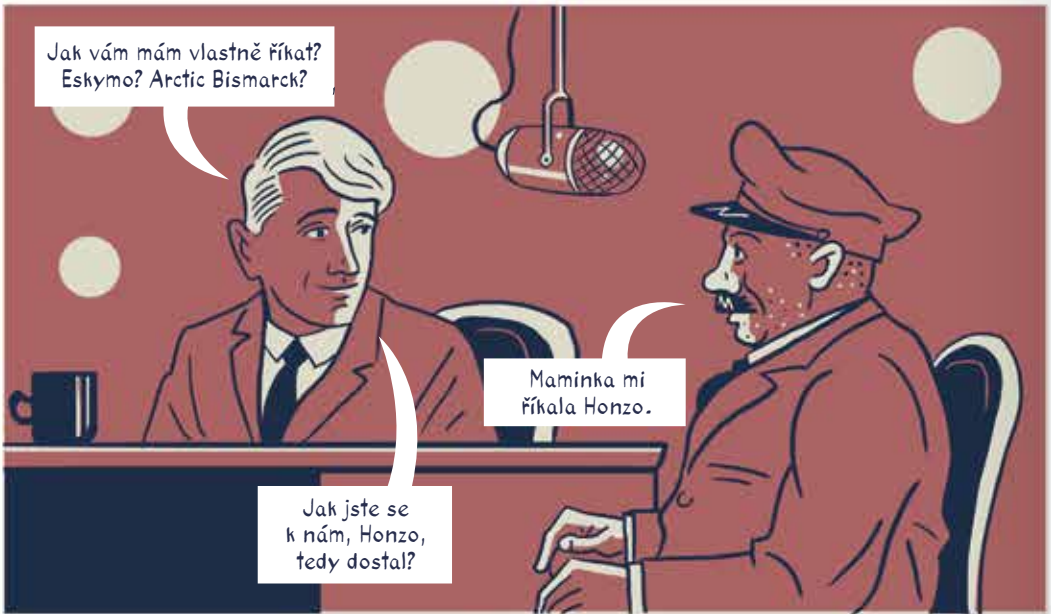
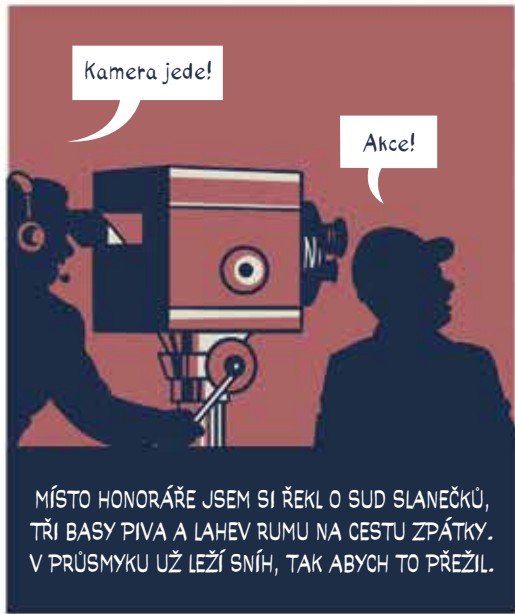
Nechtěla bys někdy kvalitní pití nejen dovážet, ale i vyrábět?
Napadlo mě to. Občas mě štve, že prezentuji něco, co vyrobil někdo jiný a já jen předávám dále tu myšlenku, emoci, přístup. Ale nevím, jestli koňak. Jsem z Moravy, kousek od Vizovic. Možná by marketingově fungovalo, že žena s mojí historií jde na trh třeba s produktem typu slivovice vyzrávané v sudu od koňaku.

JSME FÉROVÝM PARTNEREM PRO VAŠE NOVOSTAVBY I REKONSTRUKCE. UMÍME BYTOVÉ DOMY, VEŘEJNÉ BUDOVY I TOVÁRNÍ HALY. NOSÍME SVOU KŮŽI I JMÉNO NA TRH UŽ 124 LET.

Pracujeme s chutí...

Jak nás ničí technologie

Pro náš mozek je prožití cesty k informacím důležitější než jejich rychlé získání či dokonce než informace samotné.

Sociální sítě, mobilní telefony a podobné vymoženosti jsou vynálezy, bez kterých se jistě dá žít. Nicméně přesto se zdá, že dnes už to neplatí. Polovina uživatelů Facebooku si prohlédne vlastní stránku každé ráno, než vůbec udělá cokoliv jiného. Mimochodem, Češi patří mezi nejčastější uživatele sociálních sítí na světě: z 213 zemí je Česká republika na 44. místě.

Mozek se stále houževnatě organizuje až do ukončení dětského období a částečně i po tomto období. Všechno, co se v mozku děje, v něm zanechá stopy, které přesně určí jeho další vývoj. Jsme schopni ovlivnit, a dokonce i tvořit nové trasy a procesy myšlení až do našeho stáří.

Jenže dnes je neurologicky prokázané, že informační technologická „revoluce“ a hlavně sociální sítě působí tak, že nás postupně oddalují od těch hlubších procesů, které je náš mozek schopen provádět. A to proto, že místo aby se lidé pozastavili a domýšleli, spokojují se pouze s tím, kde něco najít. Říká se tomu „transakční“ myšlení: proces, při kterém člověk nachází další informace pouze prostřednictvím jednoho a stejného procesu hledání. Když k tomu přidáme fakt, že sociální sítě jsou tvořeny čistě proto, aby zvýšily naši návykovost na nich samých, dostáváme se do fatálně začarovaného kruhu postupné stupidifikace lidstva. To vysvětluje, proč výsledky standardizovaných testů klesají, proč mladá generace trpí až o 70 % větší úzkostí

a depresí než jejich rodiče a proč teenager nedovede napsat větu, která má pětadvacet slov. Je totiž odkojen mezilidskou komunikací, která je čistě technická a běží přes smsky a fotky roztomilých pejsků. Žádná diskuse, žádné řešení problémů. Pokud se problém vyskytne, tak se detekuje. Jenže život takhle nefunguje. A jak budou vypadat děti těchto dětí?

Ve snaze zabránit této postupné degeneraci celé generace vydaly nadnárodní organizace, jako je WHO a Americká pediatrická akademie, závažná stanoviska o tom, že žádné dítě do tří let nemá mít mobil či jakoukoliv obrazovku a poté až do 15 let pouze na dvě až tři hodiny denně, navíc se supervizí. Francie zakázala mobilní telefony žákům do 15 let ve všech školách a během přednášek.

Pro náš mozek je prožití cesty k informacím důležitější než jejich rychlé získání či dokonce než informace samotné. Integrace smysluplných informací tvoří nejen podklad, ale i vývoj pro další procesy v mozku, které budují mezilidské vztahy. Internet nabízí nesčetný počet informací. Je to ale svět plochý, bez prohlubní, který se rozšiřuje dle počtů bitů. Následná homogenizace lidstva vede k tomu, že jsme ponořeni do moře neustále se pohybujících tvrzení či pravd, jejichž verifikace souvisí s virilitou sledování. Tím se vytvoří začarovaný kruh, který posílí homogenizaci lidstva a omezí potřebný odstup pro probírání argumentů a zjištění objektivní

pravdy. Jedna pouhá pravda jedince totiž má, v době informačního mraveniště, nulový význam, pokud není verifikovaná ostatními. To vybízí ke zpětnému ponoření do informačního šumu mraveniště, což podporuje celý proces začarovaného kruhu moderní komunikace. Dnes je lidstvo neurologicky zavedeno vnímat svět z obrazovek a neurologicky považovat tuhle zkušenost za stejně pravdivou jako přímou účast v realitě. S tím je spojena nová mantra spokojenosti, která se měří čistě dle čísel ekonomického růstu a počtu přátel na Facebooku. Zrychlené tempo a zkrácení procesu rozhodování a hodnocení téměř všeho vede i ke zkrácení časoprostoru, ve kterém se mají hodnoty tvořit a měřit. Co bylo možné, se může okamžitě stát nemožné a za pár minut zas možné.

Jedná se o obrovskou proměnu civilizace. Většina z nás vyrostla v období, v němž telefon visel na zdi, pokud jej domácnost vůbec měla. Komunikovalo se z očí do očí, lidé brali jednu dovolenou, na nákup se šlo k řezníkovi, pak do pekárny, pak do zelinářství a tak dále. Podle všech průzkumů týkajících se indexu spokojenosti nám bylo líp. A přesto všechno jsme to my, kteří jsme během jedné generace vytvořili novou technologii a hodnoty, které předáváme svým dětem. Pokud současná krize má být k něčemu, je vzorným příkladem toho, jak svět fungoval a mohl by fungovat. K lepšímu.

O lenosti

Lenost je vlastnost ne zrovna chvályhodná. Kdo jí podlehne, ocitá se v permanentním skluzu a jednoduše nestihá. Vrší se mu odkládané úkoly, a pokud je na jeho činnosti, či spíše nečinnosti, někdo závislý, bombarduje ho dotyčný upomínkami. A on už neví, co by si vymyslel, jaké objektivní příčiny mu zabránily úkol splnit. A slíbí, že vše napraví, jakmile bude mít chvilku času, i když ví, že nějak brzo to nebude. Že musí přijít nějaký výrazný impuls, aby se zmátořil a úkol splnil. Existují dva, nebo spíš tři typy lidí. Jeden úkol splní hned, jakmile ho dostane bez ohledu na vzdálenost termínu dokončení, druhý honí věci na poslední chvíli a třetí termín nestihá a vymýšlí si výmluvy, proč to ještě neudělal. A je-li na něm někdo závislý, není to zrovna záviděníhodná pozice, protože nemůže začít pracovat bez potřebných podkladů a hrozí, že nadřizený si na něm zgustne a nezajímá ho, že chybu udělal někdo jiný.

Vzpomínám si, že do školy jsem s domácími úkoly nijak nespíchal, vždyť venku mě čekali kamarádi a zábava, takže mořit se s nějakým úkolem mě opravdu nelákalo. Matematické příklady jsem vlastně neřešil, jednoduše jsem je ve škole opsal od pilněších kamarádů. Problém byl se slohem, ten se opsat nedal už proto, že byl příliš dlouhý a dva stejné texty se odevzdat nedaly. Stejně lenivý jsem byl i na vysoké škole, seminární práce jsem odevzdával po termínu a pak jsem se dohadoval s pedagogem, jestli mi dá, nebo nedá zápočet. A tak to šlo i v prvním zaměstnání. Krátce jsem pracoval jako učitel a zanedbával jsem přípravu, do kterých se mi nechtělo. U tabule jsem improvizoval, což se někdy povedlo, a někdy ne. Teprve mé poslední zaměstnání mě vyučilo. V něm úkoly oddalovat nešlo. Noviny mají svou uzávěrku, která nad novinářem visí jako hrozivé memento, a dělat věci na poslední

chvíli se člověku nemuselo vyplatit. Tehdy se ještě posílaly zprávy do redakce nikoliv kliknutím přes počítač, ale telefonicky, kdy se diktovaly zapisovatelkám. A čím pozdnější byla hodina, tím větší problém byl dovolat se včas. Volat před pátou už byly nervy a obsazovací tón člověka skličoval. Byl bezmocný a nemohl s tím nic dělat. To mě poznamenalo natolik, že už dneska píšu fejeton do čísla, které vyjde příští rok. Co kdyby nepřišel nápad, to by byl stres, kterému je rozumnější se vyhnout. Navíc člověk má přece jen možnost si text po sobě několikrát přečíst, a tím eliminovat chyby a napsaná slova ještě vyšperkovávat. Což je samozřejmě ku prospěchu věci. Ale ne, tenhle text asi není hotový, časem ho, ale dlouho před termínem odevzdání, určitě přebrousím.

Královnina procházka a londýnské parky

K nejzajímavějším procházkám po Londýně patří Královnina procházka, která začíná naproti britskému parlamentu a končí u Tower Bridge. Cesta vede po pravém břehu Temže. Procházku lze začít přejítím mostu u britského parlamentu. Ale je dobré se alespoň na chvíli zastavit u rozsáhlé neogotické stavby, která je symbolem britské demokracie, a navštívit tu lze galerii Dolní sněmovny, kde často probíhají i velmi bouřlivá jednání a hádky.

V okolí Královniny procházky je spousta malých i velkých galerií – ta největší se jmenuje Tate Modern Gallery, vybudovaná z někdejší elektrárny. Určitě stojí za to vejít dovnitř a prohlédnout si současné britské umění. Pořádají tu i velké výstavy moderních umělců, v nedávné době tu vystavovali například plátna Paula Gauguina. Výtahem se dá vyjet až do desátého patra, odkud je nádherný výhled na Temži a City s jejími věžáky, mezi nimiž nechybí ten nejzajímavější přezdívaný Okurka od slavného architekta Normana Fostera. Přímo proti galerii je působivá lávka Millennium, odkud se dá dojít ke katedrále sv. Pavla, prohlédnout si ji a pak se zase vrátit zpátky. Pokud jste zrovna v Londýně, když probíhá slavný maraton, můžete zahlédnout běžce v roztodivných úborech.

Zajímavým architektonickým dílem je i British Airways London Eye – obří ruské kolo ukotvené pouze na jedné straně dvěma vzpěrami a dvěma lany. Je odtud nádherný pohled na Londýn, takže stojí za to vystát si frontu, která tu většinou bývá. Přilehlé Jubilee Gardens patří zejména odpoledne a večer pouličním umělcům, kteří se snaží vydělat nějakou tu libru, vždyť Londýn patří k nejdražším městům. Na procházce lze potkat spoustu zajímavých lidí, například Masaje, kteří tu předvádějí své úbory a kulturu.

Při procházce jsou k vidění i dvě repliky – loď známého a úspěšného bukanýra Francise Drakea a shakespearovské divadlo Globe, kde se hrají divadelní představení, zejména od nejslavnějšího britského dramatika. Určitě nejhezčím londýnským mostem je jeden z jeho nejvýraznějších symbolů – Tower Bridge, odkud má člověk středověký hrad Tower, který sloužil i jako věznice, jako na dlani. Na druhé straně pod mostem je zhruba desítka stánků s jídly z celého světa. Je tu například venezuelská, mexická, etiopská i tradiční anglická kuchyně. Jíst pak můžete třeba na dřevěných schodech nebo obručníku u trávníku a kochat se nezvyklým pohledem na Tower Bridge. A nakonec, když už je člověk na levém břehu Temže, pokud mu zbude čas, může navštívit hrad Tower nebo si ho alespoň důkladně prohlédnout zvenčí.

Londýn bezesporu patří k nejzajímavějším evropským i světovým velkoměstům. Od mnoha jiných se odlišuje ohromujícím množstvím zeleně. Parků a zahrad je tu opravdu hodně a některé stojí za to navštívit a odpočinout si v nich po náročných

prohlídkách města. Tady jsou ty největší a nejdůležitější pěkně pohromadě.

Tím nejslavnějším „zeleným“ místem je bezesporu Hyde Park. Zejména v neděli je zajímavé na chvíli zajít ke Speakers' Corner, kde nejrůznější řečníci zaníceně mluví o tom, jak zlepšit život lidstva, a je jim jedno, že jim často nikdo nenaslouchá. Jiným řečníkům skáčou posluchači do řeči a někdy je tu doslova výbušná emotivní atmosféra. U podlouhlého jezera The Serpentine je možné půjčit si loďku nebo šlapadlo a trochu se zchladit, pokud je v Londýně hezké počasí. To bohužel zdaleka nebývá vždycky, občasný i déle trvající déšť je pro Londýn typický.

Sousední Green Park je o poznání menší, ale je těsně u Buckinghamského paláce, sídla britské královny, které patří k hlavním londýnským atrakcím. Jeho současná podoba je dílem slavného architekta Johna Nashe, novější je pak východní průčelí. Jako první panovnice v paláci bydlela královna Viktorie. V sezóně bývají otevřeny i královské komnaty, ale návštěvník musí počítat s tím, že podívat se dovnitř chce spousta turistů. Zato pohledět na balkon, z něhož občas mává davům královská rodina, je možné z široké třídy Mall a bez fronty.

Západně od Hyde Parku se rozkládají půvabné Kensington Gardens a stejnojmenný palác, který lze navštívit. Zahrady jsou upravené a je v nich bohatá sochařská výzdoba, například socha mladé královny Viktorie.

Nesmíme zapomenout ani na Regent's Park s Queen Mary's Gardens. Park sahá až ke stejnojmennému vodnímu kanálu, odkud se lodí dá dojet až k Little Venice a do Paddingtonu, kde jsou k vidění pozoruhodné a pitoreskně vyzdobené zakotvené hausbóty.

Možná nejpůvabnějším londýnským parkem je Holland Park, i když zdaleka nepatří k těm největším. K jeho návštěvě je třeba použít metro. Historicky patří k těm nejmladším. Přibližně uprostřed parku vybudovali v roce 1991 romantickou japonskou zahradu Kyoto s tekoucí bystřinou.

Do největšího královského londýnského parku Richmond Park je to z centra hodně daleko. Když se do něj vejde bránou Richmond Gate, vlevo se nachází „divoká“ část, kde lze spatřit stáda jelenů a další vysoké zvěře. Naopak napravo je část upravená do podoby francouzské zahrady. V malebném domě Pembroke Lodge se nachází restaurace, ale pozor, bufet tu nabízí anglickou kuchyni – mrkev, brokolici, červenou řepu a další vařenou zeleninu a k tomu skromně vyhlížející kuřecí blede stehno, takže je lepší vzít si sendvič s sebou.

O zastávku blíž k centru se rozprostírá Kew Gardens – botanická zahrada s několika velkými skleníky s rostlinami z celého světa. Celkem jich tu roste na čtyřicet tisíc. Stojí zde i čínská pagoda a malý pavilon, jehož zdi i stropy jsou pokryty působivými obrazy exotických květů z celého světa. V zahradě se

platí dost vysoké vstupné, ale milovník květin a zeleně tu může klidně strávit celý den a nebude se nudit.

Samozřejmě nedoporučuji, aby člověk chodil z parku do parku, jeden den by mu na to ani nestačil. Ale prokládat prohlídku londýnských pamětihodností právě prohlídkami parků je opravdu příjemné.

Velký a působivý zámek ve Starém Hobzí na Slavonicku byl vybudovaný na místě starší tvrze v druhé polovině šestnáctého století. Později byl barokně a částečně klasicisticky přestavěn a v této podobě se zachoval dodnes. Majitelé zámku a panství se v průběhu staletí střídali. Posledními byli Pallaviciniové, kteří časem začali zámecké pokoje pronajímat. Pobýval tu i významný český literární kritik F. X. Šalda. Po roce 1990 získala zámek obec Staré Hobzí, která ho rychle prodala zahraničnímu zájemci a za vydělané peníze postavila novou školu, ta stará byla původně na zámku. V současné době objekt vlastní rakouský občan, který ho velmi citlivě opravil. Zámek ani pěkný anglický park bohužel nejsou přístupné veřejnosti, ale už jen pohled z návsi stojí za krátký výlet ze Slavonic.

Jako zajímavost slouží úryvek z článku v dobovém vídeňském tisku: Ve zdejší zámku markraběte Pallaviciniho se konala oslava u příležitosti narozenin císaře, která se díky místnímu obyvatelstvu a obětavým letním hostům stala demonstrací lásky k našemu panovníkovi. Z každého okna vyzdobeného zámku zářila světla... A brzy poté vzplály plameny ke hvězdě noční obloze.

Zámek ve Starém Hobzí

informační systém

Pomáháme zákazníkům realizovat jejich vize

Celá
sbírka

Na život!

Karel Gott

Karel Gott
Bernard Bohemian Ale

V PRODEJI OD PROSINCE

DALŠÍ ČÍSLO V LEDNU!